

A Legfelsőbb Bíróság a dr. Nagy Péter ügyvéd által képviselt **T.Zártkörűen Működő Részvénytársaság felperesnek** a "DECIMA" Felszámoló Korlátolt Felelősségű Társaság által képviselt **K. Korlátolt Felelősségű Társaság "felszámolás alatt" I.r.,** a Lichy és Lichy Ügyvédi Iroda által képviselt **V.V. II.r., V+P Korlátolt Felelősségű Társaság III.r. és L. I. IV.r. alperesek** ellen szerződés semmisségének megállapítása iránt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságnál 6.G.40.171/2004. szám alatt megindított perében a Debreceni Ítéltábla által 2006. december 15-én hozott Gf.II.30.561/2006/9. számú ítélet ellen a II-IV.r. alperesek részéről 72. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Gf.II.30.561/2006/9. számú jogerős ítéletét azzal a kiegészítéssel tartja fenn hatályában, hogy a felperes keresetét az I. és II.r. alperes között 158.000 (Egyszázötvennyolcezer) Ft, valamint az I. és III. alperes között 213.000 (Kettőszáztizenháromezer) Ft vételáron létrejött ingó adás-vételi szerződéseket támadó részében elutasítja.

A II.r. alperest 140.000 (Egyszáznegyvenegyezer) Ft, míg a IV.r. alperest 20.000 (Húszezer) Ft felülvizsgálati perköltség felperes részére 15 napon belül történő megfizetésére kötelezi.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint a II. és IV.r. alperesek az I.r. alperes társaság tagjai. A II.r. alperes ezen kívül a III.r. alperes tagja és ügyvezetője. A felperes az I.r. alperes hitelezője.

Az I.r. alperes az 1999 évi gazdálkodása során elvesztette saját tőkéjét, tőkeemelést nem hajtott végre, hitelképtelenné vált. Ennek ellenére 2000. május 12-én 5.780.000 Ft vételárért egy Volvo S-40 típusú személygépkocsit vásárolt. A vételárból 1.600.000 Ft-ot egy Audi személygépkocsi beszámításával, míg a fennmaradó részt az II.r. alperestől kapott összesen 4.500.000 Ft és a IV.r. alperestől kapott 650.000 Ft tagi kölcsönből egyenlítette ki.

A felperes 2000. november 7-én az I.r. alperes fizetéseképtelenségének megállapítását és felszámolásának elrendelését kérte, a kérelemről az I.r. alperes 2000. november 22-én értesült.

Az I.r. alperes 2000. december 4-én megtartott taggyűlésén a tagok a kialakult helyzetre és a felszámolás kezdeményezésére tekintettel úgy határoztak, hogy a cég tulajdonosainak el kell számolniuk a tagi kölcsönökkel, s rögzítették, hogy a felperessel szemben fennálló tartozásukat nem ismerik el. Ezt követően 2000. december 15-én az I.r. alperes a IV.r. alperes részére 650.000 Ft tagi kölcsönt visszafizetett, a II.r. alperes felé pedig úgy rendezte a tagi kölcsön tartozását, hogy a tulajdonában álló Volvo S-40 típusú gépkocsit értékesítette a részére, s a vételárat 4.129.000 Ft értékben beszámította a követelésbe, illetve, a fennmaradó 371.000 Ft-ot visszafizette a II.r. alperesnek.

2000. december 15. és 18. között az I.r. alperes tulajdonosai a selejtezési ok feltüntetése nélkül lesejtezték az I.r. alperes tulajdonában álló ingó vagyontárgyakat. Az ingóságok - tételesen megjelölt - egyik részét 158.000 Ft értékben értékesítették a II.r. alperes részére. Ezeknek a vagyontárgyaknak a szerződés megkötésekor forgalmi értéke 354.000 Ft volt. Az ingóságok egy másik, tételesen meghatározott részét az I.r. alperes 213.000 Ft vételárért eladta a III.r. alperes részére. E vagyontárgyak értéke a szerződéskötéskor 228.000 Ft volt.

Az I.r. alperes felszámolásának kezdő időpontja: 2003. szeptember 15., melynek közzétételére 2003. október 30-án került sor.

A felperes többször módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I.r. alperes által a II. és IV.r. alperes részére tett, az általuk nyújtott tagi kölcsön visszafizetéséről szóló nyilatkozat a Ptk. 199. §-a, illetve a 200. § (2) bekezdése

alapján, mint jóerkölcsbe ütköző nyilatkozat semmis. Ennek indokaként arra hivatkozott, hogy amikor az I.r. alperes tulajdonosai az általuk nyújtott tagi kölcsön visszafizetéséről döntöttek, tisztában voltak a cég anyagi helyzetével, azzal, hogy a tagi kölcsönök visszafizetésekor a Kft. más hitelezőinek kielégítését lehetetlenné teszik. Az eredeti állapot helyreállításaként a II.r. alperest 4.500.000 Ft és ennek kamatai, a IV.r. alperest 650.000 Ft és ennek kamatai I.r. alperes részére történő megfizetésére kérte kötelezni.

A leselejtezett ingóságok eladásáról az I. és II.r. alperes között létrejött adás-vételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte a szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnően nagy értékkülönbségre hivatkozva, s értékkülönbözet címén, a II.r. alperes kötelezését kérte 209.000 Ft és járulékai megfizetésére.

Kérte az I. és III.r. alperes által a leselejtezett ingóságok adás-vételére megkötött szerződés hatálytalanságának megállapítását is hivatkozva arra, hogy a szerződéssel az I.r. alperes hitelezőinek kielégítési alapját vonták el rosszhiszeműen. A III.r. alperes által megvásárolt és még meglévő ingóságokkal kapcsolatban azt kérte, hogy a III.r. alperes tűrje e vagyontárgyak felszámolási vagyonként történő számbavételét, míg a nála már meg nem lévő eszközök szakértő által megállapított ellenértékét fizesse meg az I.r. alperes részére.

Eredeti keresetében a leselejtezett ingóságok adásvételére kötött szerződések érvénytelenségének megállapítását a Cstv. 40. §-ára hivatkozva is kérte.

Az elsőfokú bíróság 7/I. sorszámú végzésével a felperes Cstv. 40. §-ára alapított kereseti kérelmének tárgyalását elkülönítette és e vonatkozásban a pert megszüntette, mert azt állapította meg, hogy a felperes a keresetét a megtámadásra nyitva álló határidőn túl nyújtotta be.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította az I. és II.r. alperes, valamint az I. és IV.r. alperes között létrejött, tagi kölcsön visszafizetésére vonatkozó megállapodás semmisségét. Kötelezte a II.r. alperest, hogy fizessen meg az I.r. alperes részére 4.500.000 Ft-ot, és ennek az ítéletben részletezett mértékű kamatát. Kötelezte továbbá a IV.r. alperest, hogy fizessen meg az I.r. alperes részére 650.000 Ft-ot és ennek az ítéletben részletezett mértékű kamatát.

Az I. és II.r. alperes által 2000. december 22-én - a leselejtezett ingóságok adásvételére - kötött megállapodást az ítélethozatalig terjedő időre érvényessé nyilvánította, ezt követően megállapította annak érvénytelenségét, és kötelezte a II.r. alperest, hogy fizessen meg az I.r. alperes részére 140.700 Ft-ot és ennek az ítéletben részletezett mértékű kamatát.

A bíróság megállapította azt is, hogy az I. és III.r. alperes között a leselejtezett ingóságok adásvételére kötött szerződés az

I.r. alperes hitelezői viszonyában hatálytalan, s kötelezte a III.r. alperest, hogy az ítéletben meghatározott ingóságokat az I.r. alperesnek adja ki, továbbá fizessen meg az I.r. alperes részére 111.000 Ft-ot és ennek az ítéletben meghatározott mértékű kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A II.r. alperest 650.000 Ft, a III.r. alperest 50.000 Ft, a IV.r. alperest 100.000 Ft perköltség felperes részére történő megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság túlnyomó részt megalapozottnak találta a keresetet. A perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy a tagi kölcsön folyósítására azért került sor, mert az I.r. alperes a Volvo S-40 típusú személygépkocsi megvételéhez elegendő készpénzzel nem rendelkezett, ugyanakkor már hitelképtelennek bizonyult. A bíróság kiemelte: a II. és IV.r. alperes, mint az I.r. alperes tulajdonosai és ügyvezetői már a 2000. december 4-i taggyűlésen tisztában voltak az I.r. alperes gazdasági helyzetével, azzal, hogy bármikor felszámolás indítható ellene. Ennek ellenére elhatározták a tagi kölcsönök rendezését, olyan időpontban, amikor joggal lehetett számítani arra, hogy kérelmezik az I.r. alperes felszámolását. A bíróság megítélése szerint a II. és IV.r. alperesek magatartása a jóerkölcsbe ütközik, mert jogszerűtlenül vonták el az I.r. alperes gazdálkodó szervezet hitelezőinek kielégítési alapját és hozták saját magukat előnyösebb gazdasági helyzetbe a tagi kölcsönök kiegyenlítése eredményeként. Ezért a tagi kölcsönre vonatkozó megállapodások - a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 200. §-ának (2) bekezdése értelmében, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróságnak a Bírósági Határozatok c. lapban közzétett 2000. évi 24. számú eseti döntésére is - semmisek, és erre tekintettel az eredeti állapot helyreállításának van helye.

A selejtezési jegyzőkönyvek semmisségének megállapítására irányuló kereseti kérelmet a bíróság a Ptk. 199. §-ában foglaltakra figyelemmel elutasította, mert álláspontja szerint a selejtezési eljárás nem olyan egyoldalú nyilatkozat, amely alkalmas lehet joghatás kiváltására, tehát a semmisségének megállapítása is kizárt.

Az első fokú bíróság megállapítása szerint az I. és II.r. alperes által megkötött adásvételi szerződésben szereplő ingóságok vételára 158.000 Ft volt, míg a tényleges forgalmi érték - az igazságügyi szakértő véleménye szerint - 354.000 Ft. Ezért a Ptk. 201. §-ának (2) bekezdése alapján, a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között fennálló, feltűnően nagy értékkülönbség miatt e szerződést támadó keresetnek helyt adott, a Ptk. 237. §-ának (1) bekezdésére hivatkozva a szerződést az ítélelhozatalig terjedő időre „érvényessé nyilvánította, ezt követően megállapította érvénytelenségét”, s kötelezte a II.r. alperest a szolgáltatás nélküli ellenszolgáltatás megtérítésére.

A II. és III.r. alperes között létrejött adás-vételi szerződés hatálytalanságát állapította meg, annak fedezetelvonó jellegére

hivatkozva. Akként foglalt állást, hogy miután a III.r. alperes egyik tagja és ügyvezetője a II.r. alperes, a rosszhiszeműséget vélelmezni kell akként, hogy az ingóságok értékesítésével az I.r. alperes hitelezőinek fedezetét vonták el. Ezért a III.r. alperes a szerződés hatálytalanságának következményeként köteles a megvásárolt és nála még meglévő ingóságok I.r. alperes részére történő visszaadására, illetve a meg nem lévő ingóságok forgalmi értékének megtérítésére.

A II-IV.r. alperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett - a keresetet részben elutasító - rendelkezését nem érintette, fellebbezett részét részben és akként változtatta meg, hogy mellőzte a II.r. alperes kötelezését 140.700 Ft és járulékai, megfizetésére, mellőzte a III.r. alperes kötelezését az ingók kiadására, továbbá 111.000 Ft és járulékai, megfizetésére; a II.r. alperes által fizetendő perköltség összegét 590.000 Ft-ra, a IV.r. alperes által fizetendő perköltség összegét 80.000 Ft-ra leszállította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a III.r. alperesnek 16.000 Ft együttes első- és másodfokú perköltséget. Kötelezte a II.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 160.000 Ft fellebbezési eljárásai költséget. Kötelezte a IV.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 16.000 Ft fellebbezési eljárásai költséget. Megállapította, hogy a le nem rótt fellebbezési illetékből a felperes 21.400 Ft-ot, a II.r. alperes 270.000 Ft-ot, a IV.r. alperes 39.000 Ft-ot köteles az Államnak külön felhívásra megtéríteni.

A másodfokú bíróság érdemben egyetértett az elsőfokú bíróságnak a tagi kölcsönök visszafizetésével kapcsolatban kifejtett álláspontjával, s az elsőfokú bíróság által felhívott eseti döntést is alkalmazhatónak ítélte a jelen ügyben. Utalt az egységes bírói gyakorlatra, amely szerint a perbelihez hasonló helyzetbe kerülő gazdasági társaságok tagjai nem biztosíthatnak maguknak előnyt belső, csak általuk ismert információk alapján, a céggel szembeni követeléseiket nem helyezhetik előtérbe más követelések hátrányára. Ugyanakkor az I. és II.r. alperes által az ingóságok adás-vételére kötött szerződést támadó kereseti kérelmet elbíráló elsőfokú ítéleti rendelkezéssel kapcsolatban megállapította, hogy az elsőfokú bíróság összekevert két jogintézményt, melyek együttes alkalmazására nincs lehetőség. A szerződés érvénytelensége esetén ugyanis a bíróság két egyenrangú lehetőség között választ: vagy visszaállítja a szerződést megelőző helyzetet (Ptk.237. § (1) bekezdés), vagy ha ez lehetséges, az érvénytelenségi ok kiküszöbölése mellett a szerződést a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal érvényessé nyilvánítja (Ptk.237. § (2) bekezdés). A másodfokú bíróság rámutatott a semmisség és a megtámadhatóság között fennálló különbségre is.

Akként foglalt állást, hogy a felperes - miután félként nem szerepelt az ingó adás-vételi szerződésben - feltűnő értékaránytalanság jogcímén a Cstv. 40. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján, az ott biztosított határidőben támadhatta volna meg a szerződést. Tekintettel arra, hogy a megtámadási határidőt elmulasztotta, e kereseti kérelem tárgyában a bíróság a pert megszüntette. A felperesnek a Ptk. 201. § (2) bekezdése alapján nincs lehetősége az I. és II.r. alperes között létrejött adásvételi szerződés megtámadására, mert nem minősül szerződést kötő félnek. Azaz a keresetösségi jog hiányában, feltűnő értékaránytalanság jogcímén nem támadhatja meg azt.

A másodfokú bíróság az I. és III.r. alperes által kötött adásvételi szerződés hatálytalanságát megállapító ítéleti rendelkezést is megváltoztatta, és - tartalmilag - a keresetet e vonatkozásban is elutasította. Rámutatott arra, hogy ha a bíróság a Ptk. 203. §-a alapján egy szerződés hatálytalanságát állapítja meg egy harmadik személy irányában, nem rendelheti el a szerződéskötés előtti helyzet helyreállítását. E körben az elsőfokú bíróság arra kötelezhette volna a III.r. alperest, hogy tűrje: a felszámolási eljárás során az I.r. alperes hitelezői a III.r. alperes által megszerzett ingóságokból is kielégítést keressenek, ha az adós vagyona a követeléseiket nem fedezi. A meg nem lévő ingóságok ellenértékének megfizetésére legfeljebb kártérítés címén lett volna kötelezhető a III.r. alperes, ha fennállnak ennek a feltételei. A másodfokú bíróság azonban megállapította, hogy az ingó szakértői vélemény szerint a III.r. alperes csekély értékeltéréssel vásárolta meg az ingóságokat az I.r. alperestől, a vételárát megfizette, ezzel az ügylettel a hitelezők igényének kielégítését nem hiusította meg. Az I. és III.r. alperes által kötött szerződés semmilyen hibában nem szenved, nem ükőzik jóerkölcshöz, nem értékaránytalan és fedezetet sem von el. Ezért az e szerződést támadó kereseti kérelmet alaptalannak találta.

A jogerős ítélettel szemben a II-IV.r. alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a teljes kereseti kérelem elutasítását, másodlagosan az ügyben eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték.

A felülvizsgálati kérelemben állították, hogy a BH. 2000. évi 24. sz. eseti döntés képezte a tagi kölcsön visszafizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezések indoklásának alapját. Hangsúlyozták: ez a döntés jelen ügyben nem alkalmazható, mert annak megállapítása és eseménytörténete sem áll összhangban ennek a pernek a tényállásával. A hivatkozott jogesetben az alperesek egy jelképes összeget fizettek be az eladó társaság pénztárába, s az adásvételi szerződés vételárát nem tartalmazott, tehát az adott társaság ügyvezetői ellenérték nélkül akarták a gépkocsit a cégből

kimenteni. A jelen ügyben valós forgalmi értéken került sor az adásvételre, az adásvételi szerződésben a vételárat is feltüntették, s értékarányosan került sor a gépjármű megvásárlására. Mindebből az is következik, hogy az eseti döntés „vastag betűs” megállapítása sem vonatkozik erre az ügyre, a helytelenül alkalmazott eseti döntés miatt a támadott határozat jogszabálysértő.

Álláspontja szerint tévesen került megállapításra a jóerkölcsbe ütközés ténye is. A hivatkozott jogesetben a jogügylet a csődhelyzetet közvetlenül megelőzően történt, míg jelen perbeli esetben csőd eljárás nem volt, a felszámolási eljárás közzététele a jogügyletet követő három év múlva következett be.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

Rámutatott arra, hogy a hivatkozott jogeset lényege nem a gépjármű adásvétel, hanem a fizetéseképtelen helyzetbe került társaság tulajdonosainak jóerkölcsbe ütköző magatartása. A felperes szerint a bíróság döntését nem kizárólag az eseti döntésre alapította, figyelembe vette a 2000. december 4-i taggyűlés megállapításait, s a taggyűlésen hozott határozatokat is. Utalta arra is, hogy jelen ügy szempontjából nem a csőd-, vagy felszámolási eljárásnak van jelentősége, hanem annak, hogy a fizetéseképtelen helyzetben lévő társaság a tulajdonosait a többi hitelező hátrányára, jóerkölcsbe ütköző módon előnyben részesítette.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése értelmében. Ezért abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe ütközik-e a jogerős ítéletnek az a rendelkezése, mellyel az I. és II. r., valamint az I. és IV. r. alperes által kötött szerződés jóerkölcsbe ütközését megállapította, s ennek jogkövetkezményeit levonta.

A Ptk. 200. §-a (2) bekezdésének utolsó mondata akként rendelkezik, hogy a szerződés akkor is semmis, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

A jóerkölcs fogalmát, annak tartalmát a Ptk. nem határozza meg. A bírói gyakorlat azonban e fogalmat több eseti döntésében értelmezte (BH.1993.604., BH.1999.409., BH.2000.260., EBH.2003.956).

A kialakult értelmezés szerint az üzleti életben a tisztességesen gondolkodó emberek értékrendje az a mérce, amely a jóerkölcs absztrakt fogalmának meghatározásánál irányadó. A jogerős ítéletben helytállóan megállapított tényállás szerint a II. és IV.r. alperes akkor kötött a tagi kölcsön kiegyenlítéséről szerződést az I.r. alperessel, amikor már tudomásuk volt arról, hogy a cég ellen

felszámolási kérelmet nyújtottak be, másrészt tudták, hogy a cég hitelképtelenné vált. Nyilvánvalóan tudomásuk volt arról is, hogy a tagi kölcsönnek a szerződésekben rögzített módon történő visszafizetése folytán a cég más hitelezőinek kielégítését elvonják. A jogerős ítélet helytállóan érvelt azzal, hogy a perbelihez hasonló helyzetbe kerülő gazdasági társaságok tagjai nem biztosíthatnak maguknak előnyt belső, csak általuk ismert információk alapján. Nem helyezhetik előtérbe a saját céggel szembeni követeléseiket más hitelezői követelésekkel szemben. Ha mégis ezt teszik, a szerződésük a tisztességesen gazdálkodó és kereskedő emberek, tehát a társadalom értékrendjét sérti, azaz a jóerkölcsbe ütközik. E kérdés megítélésénél nincs jelentősége annak, hogy az I.r. alperes felszámolásának közzététele csak a jogügyeletet követő, mintegy három évvel következett be - az adós cég által kezdeményezett, egyenként eredménytelen jogorvoslati eljárás befejezése után.

A felülvizsgálati kérelmet benyújtók alaptalanul hivatkoztak a Legfelsőbb Bíróság BH.2000/24. számú eseti döntésének téves perbeli alkalmazására is. A perbeli és a jogesetbeli tényállás annyiban azonos, hogy mindkét esetben a fizetéseképtelen helyzetbe került adós és annak tagjai által kötött szerződésről van szó, melyet olyan időpontban kötöttek meg, amikor már tisztában voltak azzal, hogy a társaság vagyona nem fedezi az adós tartozásait és maguknak előnyt kívántak biztosítani a többi hitelezővel szemben.

A jogerős másodfokú ítélet rendelkező részéből - melyben az első fokú ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatva, mellőzte a II.r. alperes kötelezését 140.000 Ft és járulékai megfizetésére, továbbá mellőzte a III.r. alperes kötelezését ingók kiadására és 111.000 Ft, valamint járulékai megfizetésére -, valamint e rendelkezéseknek a másodfokú ítéletben kifejtett indokaiból az következik, hogy az ingóságok adás-vétele tárgyában az I. és II.r., továbbá I. és III.r. alperes között létrejött szerződést támadó részében a másodfokú bíróság a keresetet elutasította. Ennek a rendelkező részben történő kimondását azonban elmulasztotta. Ez a tény okozta azt a helyzetet, hogy a III.r. alperes az érdemben számára kedvező, a vele szembeni keresetet elutasító jogerős ítéleti döntéssel szemben szintén felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, a kereset elutasítását kérve.

Ezért a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott, az anyagi jogi jogszabályoknak megfelelő rendelkezéseit a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján azzal a kiegészítéssel tartotta fenn hatályában, hogy az említett szerződéseket támadó kereset elutasítását a rendelkező részben kifejezetten kimondta.

A Legfelsőbb Bíróság az érdeemben alaptalan felülvizsgálati kérelmet előterjesztő II. és IV.r. alperest kötelezte a felperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségének - jogi képviseleti munkadíjának - megfizetésére a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazott 78. §-ának (1) bekezdése, valamint a 32/2003./VIII.22./ IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései, továbbá 4/A. § (1) bekezdése figyelembevételével.

Az összeg meghatározásánál figyelemmel volt arra, hogy a II.r. alperes esetében a felülvizsgálati érték 4.500.000, míg a IV.r. alperes esetében 650.000 Ft volt.

Budapest, 2007. július 9.

Dr. Murányi Katalin sk a tanács elnöke

Dr. Török Judit sk. előadó-bíró

Váradi Károlyné dr. sk. bíró

A kiadmány hitelül:

/:Seres Józsefné:/
tisztviselő

Sné.